

DZIECKO Z DEFICYTEM UWAGI W SZKOLE

Dzieci z zaburzeniami uwagi potrzebują lekcji o uporządkowanej strukturze, która będzie dla nich wspomagającym „**drogowskazem**”. Często jedyną możliwością utrzymania zainteresowania ucznia przez 45 minut jest bezpośrednio podtrzymywanie jego uwagi.

1. Dziecko z deficytem uwagi należy posadzić możliwie **z przodu lub z boku** sali, aby z dużym prawdopodobieństwem znajdowało się zawsze w naszym polu widzenia. Kontakt wzrokowy oraz bezpośrednio zwracanie się do ucznia, bez „eksponowania” go przed innymi dziećmi, to najlepsze metody pobudzenia jego uwagi. Pomocne w tym może być przede wszystkim poruszanie się nauczyciela po sali i kierowanie „**uwagi ucznia na zadanie**” poprzez „**niewerbalne kształtowanie zachowań**” (zabranie jakiegoś przedmiotu bez komentowania tego, odwrócenie głowy we właściwym kierunku, wskazanie miejsca w zeszyte, gdzie należy kontynuować pracę...)
2. Uczeń musi widzieć, że on i jego problemy nie są obojętne nauczycielowi, który w razie potrzeby służy pomocą.
3. **Dzieci z zaburzeniami uwagi są szczególnie wrażliwe na tzw. ”czynniki osobowe”**. Wyczuwają one natychmiast, czy ktoś je lubi i czy jest w stanie zrozumieć ich problemy. Jeśli obydwa nastawienia są pozytywne, dziecko nie będzie sprawiało większych trudności; jeśli natomiast reakcja dziecka na daną osobę jest negatywna, to z reguły pojawiają się problemy.
4. Nauczyciel powinien stosować w stosunku do ucznia metodę „życzliwego uporu”, aby dziecko przyzwyczało się do stałej struktury, która pomoże mu wyjść z chaosu. Najlepszą drogą jest z pewnością rzeczowe podejście oparte na życzliwości i stałej, niezmiennej strukturze, bez przeciążania ucznia, wskazywanie możliwości rozwiązania problemów zamiast stosowania kar.
5. Zmienność nastroju jest bardzo męcząca dla dziecka, które zdaje sobie sprawę, „że jest z nim coś nie tak”. Nie ma sensu piętnować braków dziecka; ważne jest, by je spierać i promować gotowość ucznia do współpracy, a nie tylko osiągnięte wyniki.
6. Próby tłumaczenia i perswadowania nie przynoszą efektów u dzieci z deficytem uwagi. Krytykowanie błahostek, jak np. :”Usiądź teraz grzecznie” działa na nadpobudliwe dzieci prowokująco. **Kary – w postaci dodatkowego zadania – nie pomagają**. Zamiast piętnować i zawstydząć dziecko w najbardziej drażliwej sferze, jaką jest dla niego panowanie nad sobą, lepiej zignorować lub odwrócić uwagę dziecka. Należy koniecznie unikać **wyśmiewania** nadpobudliwego dziecka przez innych uczniów. Nie należy dopuszczać do **prowokującego zawstydzania** dziecka, należy raczej jeszcze bardziej starać się pomagać i zachęcać.
7. **Wszelkie nagany działają na dziecko bardzo demotywująco**.
8. **Dziecku z deficytem uwagi nie należy nadawać jakiegś szczególnej roli**, taki uczeń jest dla nauczyciela pod każdym względem wyzwaniem. Im bardziej jednak nauczyciel daje dziecku do zrozumienia, że go lubi, zna jego mocne strony, pomaga mu w zwalczaniu słabości, jest przyjazny, spokojny, opanowany, stanowczy i przewidywalny, tym częściej pojawia się czynnik, którego nie należy bagatelizować: dziecko dostrzega w nauczycielu prawdziwego człowieka, który bardzo szybko staje się dla niego tzw. „**niezwykłym bodźcem**”.
9. Z tym związana jest ogromna dawka motywacji, dziecko pracuje dla nauczyciela, automatycznie zmniejsza się jego potencjalna zdolność zaburzania pracy na lekcji.
10. **Warto** więc dążyć do tego celu. Dziecko nadpobudliwe i jego rodzice będą wdzięczni, a szkoła stanie się znakomitym miejscem nabywania kompetencji społecznych.